

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **V. T. H.**
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem AK Brno, Milady Horákové 13

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nečinností žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobce podal dne 11. 4. 2025 žalobu, kterou se domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že v zákonné lhůtě nevydal žalobci osvědčení o oprávněnosti pobytu ve formě překlenovacího štítku.

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce uvedl, že dne 14. 1. 2025 podal žádost o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu ve formě překlenovacího štítku. Správní orgán požadované osvědčení o oprávněnosti pobytu v zákonné lhůtě nevydal. Žalobce podal dne 14. 3. 2025 ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Dne 2. 4. 2025 bylo žalobci doručeno opatření proti nečinnosti Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 4. 2025, č. j. MV-47206-4/SO-2025, kterým nebylo návrhu žalobce vyhověno. Žalobci dosud nebylo uděleno osvědčení o oprávněnosti pobytu ve formě vízového štítku a žalobce marně vyčerpal prostředky na ochranu proti nečinnosti.
3. Žalobce na základě shora uvedeného navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku osvědčení o oprávněnosti pobytu ve formě vízového štítku.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nečinný nebyl. Žalovaný reagoval na žádost žalobce o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu ve formě překlenovacího štítku, a to sdělením č. j. OAM-405704-18/MC-2023, v němž uvedl, že u žalobce neneviduje žádné platné pobytové oprávnění, které by bylo možné osvědčit vydáním jakéhokoli dokladu. Žalovaný tak má za to, že není možné žalobci přikázat vydat osvědčení dle § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
5. Žalovaný dále uvedl, že oprávnění pobývat na území zakotvené v § 87y zákona o pobytu cizinců nevzniká automaticky podáním žádosti o vydání tohoto opatření, nýbrž je nutné, aby bylo naplněno současně několik zákonem stanovených podmínek.
6. Žalovaný má za to, že se nemohl dopustit namítané nečinnosti, neboť na žádost žalobce reagoval vydáním shora uvedeného sdělení. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

7. Žalobce ve své replice ze dne 21. 7. 2025 odmítl tvrzení žalovaného, že by žádal o vydání osvědčení podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Tvrdí, že má na území České republiky povolen trvalý pobyt jako občan třetí země, byť byl vydán pod jinou identitou. Dne 21. 6. 2024 požádal o prodloužení platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu, který mu dosud nebyl vydán. Z tohoto důvodu následně dne 14. 1. 2025 požádal o vydání vízového štítku, který by mu umožnil vycestovat za rodinou do Vietnamu.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 uvedené právní úpravy. Po přezkoumání obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
9. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující relevantní skutečnosti.
10. Žalobce podal dne 31. 7. 2023 u Ministerstva vnitra žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 117d odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle něho lze dobu platnosti průkazu o povolení k pobytu

cizince s povoleným trvalým pobytem prodloužit, a to i opakovaně, o 10 let, a jde-li o cizince mladšího 15 let, o 5 let.

11. Žalobce v žádosti uvedl, že se jmenuje V. T. H. a je narozen xx, v kolonce „Dřívější příjmení“ pak uvedl – „N. T. H., nar. xx“.
12. V návaznosti na to podalo dne 9. 11. 2023 Ministerstvo vnitra žádost o součinnost ke Krajskému ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, o zaslání znaleckého posudku Kriminalistického ústavu Praha k identitě cizinců N. A. T., nar. xx, a V. T. H., nar. xx, který je součástí řízení této policejní složky č. j. KRPH-59810/ČJ-2023-050026-SV-50A. Současně požádalo i o zaslání dalších podkladů či dokumentů přímo souvisejících s tímto znaleckým posudkem.
13. Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, odpovědělo na tuto žádost přípisem ze dne 6. 12. 2023, jehož přílohu tvořil uvedený znalecký posudek Policie České republiky, Kriminalistického ústavu Praha, z oboru kriminalistika, odvětví antropologie, jehož výsledkem je zjištění, že osoby V. T. H., nar. xx, a N. A. T., nar. xx, jsou jedna a tatáž osoba.
14. Kromě něho byly správnímu orgánu I. stupně zaslány i další písemnosti z řízení vedeného Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, odborem cizinecké policie, pod č. j. KRPH-59810/ČJ-2023-050026-SV-50A. Jednalo se např. o Úřední záznam této policejní složky ze dne 16. 1. 2019 ke zjištění druhé identity cizince V. T. H..
15. Z obsahu správního spisu dále plyne, že žalobci bylo v minulosti vydáno pouze jediné pobytové oprávnění, a to vízum k pobytu nad 90 dnů s platností od 14. 6. 2016 do 12. 5. 2017. Jeho následné žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU byly správními orgány zamítnuty, žádné z těchto pobytových oprávnění nebylo vydáno.
16. Dne 18. 12. 2023 vydal žalovaný usnesení č. j. OAM-405704-9/MC-2023, kterým podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zastavil řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 117d odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, jakožto správní orgán druhého stupně, svým rozhodnutím ze dne 20. 2. 2024, č. j. MV-5453-4/SO-2024 odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí žalovaného potvrdila. Žalobce proti tomuto rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 2. 2024, č. j. MV-5453-4/SO-2024 podal u zdejšího soudu žalobu. Zdejší soud následně vydal rozhodnutí ze dne 12. 4. 2024, č. j. 30 A 10/2024 – 30, kterým rozhodnutí č. j. MV-5453-4/SO-2024 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Poté Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců vydala rozhodnutí ze dne 15. 5. 2024, č. j. MV-5453-12/SO-2024, kterým původní rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-405704-9/MC-2023 zrušila a věc vrátila žalovanému k dalšímu řízení. Dne 19. 6. 2024 vydala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutí č. j. MV-77952-5/SO-2024, kterým zrušila rozhodnutí žalovaného (č. j. OAM-20319-12/ZR-2023), kterým bylo rozhodnuto, že žalobce není účastníkem řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu pana N. A. T., nar. xx.

17. Dne 21. 6. 2024 zaslal žalobce žalovanému průvodní dopis k žádosti o prodloužení platnosti průkazu trvalého pobytu, v němž uvedl, že žalobce má stále platné povolení k trvalému pobytu, které získal pod jinou identitou a žádal žalovaného o prodloužení platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu k jeho skutečné totožnosti.
18. Žalobce rovněž dne 21. 6. 2024 podal u Ministerstva vnitra žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 117d odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V žádosti navíc uvedl, že pod jinou totožností (N. A. T.) získal povolení k pobytu, které je stále platné. Tato skutečnost ho má opravňovat k pobytu na území ČR, neboť to byl právě on, kdo žádost o pobytové oprávnění podal a kdo je získal. Není přitom podstatné, jakou totožnost použil.
19. Dne 14. 1. 2025 žalobce podal u žalovaného žádost o informace týkající se podané žádosti a zároveň žalovaného požádal, aby vydal osvědčení o oprávněnosti pobytu ve formě vízového štítku. Poté dne 14. 3. 2025 podal žalobce u Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu, neboť byl žalovaný dle žalobce nečinný, když na jeho žádost ze dne 14. 1. 2025 nijak nereagoval.
20. Žalovaný dne 19. 3. 2025 zaslal žalobci sdělení k jeho žádosti o informace o řízení a vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu, v němž uvedl, že řízení o žádosti žalobce je vedeno pod sp. zn. OAM-405704/MC-2023. Uvedl také, že k osobě žalobce neeviduje žádné platné pobytové oprávnění, které by bylo možné osvědčit vydáním jakéhokoli dokladu.
21. Žalovaný rovněž dne 19. 3. 2025 podal u Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců podnět k prohlášení rozhodnutí č. j. SCPP-05325-6/HK-II-CI-2006 ze dne 7. 12. 2006, kterým byl osobě N. A. T. vydán průkaz o povolení k pobytu, za nicotné. Nicotnost rozhodnutí přitom spatřoval v tom, že osoba, která žádala o udělení trvalého pobytu nebyla osoba N. Anh T., nýbrž V. T. H..
22. V návaznosti na shora specifikované vyjádření krajský soud uvádí, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
23. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakákoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen ta rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání takových rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. Dále je třeba mít na paměti, že v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno.

24. K výjimce však dochází v případě osvědčení, jehož obsah není v rámci správního soudnictví přezkoumatelný, proto se v případě nečinnosti při jeho vydání se soud zabývá i obsahovou stránkou. K tomu lze poukázat na závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98 (č. 2206/2011 Sb. NSS) „V řízení o nečinnostní žalobě soud zjistí, zda je správní orgán povinen vydat určitý akt z výše uvedené množiny taxativně vymezených aktů, jak jsou uvedeny v § 79 odst. 1 s. ř. s. Pokud shledá, že tomu tak je, uloží správnímu orgánu takový akt vydat. Jedná-li se o akt přezkoumatelný na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, soud správnímu orgánu neuloží, jaký obsah má dotýčný akt mít, nýbrž toliko povinnost jej vydat. Obsahová stránka takového aktu pak může být přezkoumána poté, co bude vydán, v případném následném řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Jde-li však o akt jiné povahy nežli rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a zároveň spadá do množiny taxativně vymezených aktů dle § 79 odst. 1 s. ř. s. (tj. jde-li o osvědčení), možnost následného přezkumu aktu v navazujícím žalobním řízení není dána, neboť neexistuje žádný žalobní typ vztahující se na osvědčení, který by byl obdobou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Proto se soud zabývá již v rámci řízení o nečinnostní žalobě obsahovou stránkou takového aktu a zpravidla správnímu orgánu vymezí (v závislosti na tom, co je mezi stranami sporné), zda vůbec má být osvědčení vydáno a případně, vede-li se spor například o jeho určitý dílčí obsahový aspekt, též jaký obsah musí, anebo naopak nesmí mít dotýčný akt (soud se zde nezabývá veškerými obsahovými aspekty daného aktu, nýbrž pouze těmi, které jsou mezi stranami sporné, nebo těmi, které se spornými aspekty aktu souvisejí či jsou na nich závislé).“
25. V této souvislosti soud podotýká, že v daném případě neshledal, že by žalobce nebyl aktivně legitimován k podání žaloby, a to s ohledem na skutkové a právní okolnosti případu. Rovněž tak soud neshledal naplnění podmínek, aby soud předmětnou žalobu z jiných důvodů odmítl, popř. řízení o ní zastavil. V daném případě žalobce bezvysledně vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, neboť dne 14. 3. 2025 podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, které nebylo vyhověno, jak prokazatelně vyplývá ze správního spisu. Podmínky řízení o nečinnostní žalobě má proto soud za splněné.
26. Pro rozhodnutí v dané věci je zásadní posouzení otázky, zda žalovaného tíží povinnost vydat žalobci vízový štítek dle § 117d odst. 6 zákona o pobytu cizinců či nikoliv.
27. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
28. Dle § 117d odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Dobu platnosti průkazu o povolení k pobytu cizince s povoleným trvalým pobytem lze prodloužit, a to i opakovaně, o 10 let, a jde-li o cizince mladšího 15 let, o 5 let.“*
29. Dle § 117d odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„Žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti průkazu, nejdříve však 90 dnů před uplynutím jeho platnosti; v odůvodněných případech může žádost podat i dříve. Důvody dřívějšího podání žádosti je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti.“*
30. Dle § 117d odst. 6 zákona o pobytu cizinců *„Uplyne-li doba platnosti průkazu o povolení k pobytu před rozhodnutím o žádosti o prodloužení platnosti tohoto průkazu, vyznačí se na požádání cizince do cestovního dokladu vízový štítek podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie⁵¹, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o této žádosti. Vízový štítek se do cestovního*

dokladu nevyznačí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států. Platnost víza zaniká dnem nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu.“

31. Dle § 117f odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „Platnost průkazu o povolení k pobytu skončí a) uplynutím doby v něm uvedené[...]“
32. Krajský soud předně uvádí, že odkazy žalovaného na § 87y zákona o pobytu cizinců nejsou pro posouzení věci relevantní, neboť žalobce ve své replice ze dne 21. 7. 2025 výslovně uvedl, že o vydání osvědčení dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců nežádal. Naopak, jak shora konstatováno, žádal o prodloužení platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu.
33. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu pro cizince. Obsahově se tedy jednalo o žádost ve smyslu § 117d odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Podle tohoto ustanovení může cizinec požádat o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu, avšak zákon výslovně stanoví, že žádost musí být podána nejpozději před uplynutím doby jeho platnosti. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že žalobci byl vydán průkaz o povolení k pobytu s platností do dne 12. 5. 2017. Po tomto datu tedy žalobce již žádným platným pobytovým oprávněním na území České republiky nedisponoval. Za této situace je zcela namístě závěr správního orgánu, že žalobci nelze prodloužit dobu platnosti průkazu o povolení k pobytu, neboť zde absentuje základní podmínka takového úkonu, a to existence platného pobytového oprávnění. Tomu ostatně odpovídá i § 117f odst. 1 písm. a) citovaného zákona, podle něhož platnost průkazu o povolení k pobytu končí uplynutím doby v něm uvedené. Jinými slovy, jakmile nastane tento okamžik, nelze již hovořit o existenci průkazu, jehož platnost by bylo možno dále prodlužovat. Žalobce proto nemohl oprávněně očekávat, že jeho žádosti bude vyhověno. Dle krajského soudu byl postup správního orgánu, který žalobce o této skutečnosti vyrozuměl, plně v souladu se zákonem.
34. Podle § 117d odst. 6 zákona o pobytu cizinců se vízový štítek vyznačí do cestovního dokladu pouze tehdy, pokud cizinec podal žádost o prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu a současně platnost průkazu uplynula před rozhodnutím o této žádosti. Vízový štítek tak má pouze dočasně překlenout dobu řízení o žádosti a je akcesorický k existenci platného pobytového oprávnění, jehož prodloužení se žádá. V projednávané věci však žalobci platnost průkazu o povolení k pobytu skončila dne 12. 5. 2017 a v době podání žádosti o prodloužení již žádné platné oprávnění neměl. Neprobíhalo tedy řízení, v němž by bylo možné podle § 117d odst. 6 zákona o pobytu cizinců vyznačit vízový štítek do cestovního dokladu. Správní orgán proto neměl povinnost žalobci vízový štítek vydat, neboť k tomu chyběl zákonný podklad.
35. Ze správního spisu i ze znaleckého posudku Kriminalistického ústavu Praha (odvětví antropologie) dále vyplývá, že žalobce vystupoval na území České republiky pod falešnou identitou N. A. T., narozený dne xx. Právě k této identitě bylo dne 7. 12. 2006 vydáno potvrzení o povolení k trvalému pobytu cizince na území České republiky, č. j. SCPP-05325-6/HK-II-CI-2006. Ze znaleckého posudku jednoznačně plyne, že osoby N. A. T. a V. T. H. jsou totožné, a je tedy prokázáno, že pobytové oprávnění č. j. SCPP-05325-6/HK-II-CI-2006 bylo získáno prostřednictvím falešné identity.
36. Takto vydané potvrzení o trvalém pobytu je nutno považovat za právně vadné, neboť vzniklo v důsledku podvodného jednání žalobce. Oprávnění k pobytu nelze získat

nepravdivým či klamavým jednáním účastníka řízení. Ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců umožňuje zrušení trvalého pobytu, zjistí-li se, že byl získán na základě padělaných či pozměněných dokladů, obdobně dle § 56 odst. 1 písm. b) a e) zákona o pobytu cizinců, nebude cizinci uděleno dlouhodobé vízum v případě uvedení nepravdivých údajů nebo předložením padělaných či pozměněných dokladů.

37. Žalobce však namítl, že přestože bylo povolení k trvalému pobytu formálně vydáno osobě vystupující pod jménem N. A. T., fakticky se jednalo o něj samotného. Žalobce uvedl, že to byl právě on, kdo o pobytové oprávnění žádal, a proto dovozuje, že toto oprávnění by mělo být přičítáno jemu a mělo by mu založit nárok na vydání vízového štítku.
38. Tato námitka je však nedůvodná. Oprávnění k pobytu nelze dovozovat z rozhodnutí, které bylo vydáno na základě podvodného jednání a pro jinou, byť fiktivně vytvořenou identitu. Takové rozhodnutí nemůže zakládat právní účinky ve prospěch žalobce. Uznání právních důsledků podvodně získané identity by navíc znamenalo legitimizaci protiprávního jednání a obcházení zákona. Zákon o pobytu cizinců přitom jasně stanoví, že žádosti založené na nepravdivých údajích nemohou být úspěšné a že takto získaná pobytová oprávnění podléhají zrušení či mohou být shledána nicotnými. Krajský soud proto uzavírá, že i kdyby bylo možno konstatovat, že v evidencích cizinecké policie je vedeno povolení k trvalému pobytu na jméno N. A. T., nelze toto oprávnění přičítat žalobci, neboť bylo získáno prostřednictvím falešné identity a správní orgány již podnikly kroky k jeho prohlášení za nicotné. Rozhodující je, že žalobce podal žádost pod svou pravou identitou V. T. H., avšak v tomto případě žádné pobytové oprávnění neexistovalo. Žalovaný proto neměl k dispozici žádný titul, na jehož základě by mohl žalobci prodloužit platnost průkazu či vydat tzv. vízový štítek. Jinými slovy, i když je na jméno N. A. T. vedeno pobytové oprávnění, jde o rozhodnutí vydané na základě falešné identity, zatímco na jméno V. T. H. žádné pobytové oprávnění vedeno není.
39. Konečně krajský soud konstatuje, že v projednávané věci nelze dospět k závěru o nečinnosti žalovaného. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný se podáním žalobce zabýval a na jeho žádost reagoval, když mu dne 19. 3. 2025 zaslal sdělení, kde žalobce mimo jiné vyrozuměl, že k jeho osobě neeviduje žádné platné pobytové oprávnění, které by bylo možné osvědčit vydáním jakéhokoli dokladu. Z tohoto důvodu nebylo možné žádosti vyhovět. Lze tedy uzavřít, že žalovaný v projednávané věci nebyl nečinný, když na žádost žalobce odpověděl sdělením, přičemž toto sdělení bylo žalobci doručeno před podáním žaloby. Skutečnost, že postup nevedl k vydání žalobcem požadovaného vízového štítku, sama o sobě neznamena, že by byl správní orgán nečinný. Žalovaný žádost věcně posoudil, a proto nelze dovodit, že by v daném případě porušil svou povinnost konat.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. července 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně